

Sygn. akt VII U 1890/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Sylwia Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2016 r. w Gdańsku

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty rodzinnej i prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 14 września 2015 14 września 2015 r. nr (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 1890/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej M. M. prawa do renty rodzinnej po zmarłej w dniu 09 grudnia 2005 r. G. M. z uwagi na fakt, iż wnioskodawczyni orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 03 września 2015 r. nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolną do pracy w okresie do ukończenia 16 lat lub w okresie do ukończenia nauki w szkole. (k. 14 tom V akt rentowych)

Decyzją z dnia 14 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej M. M. prawa do renty socjalnej powołując się na okoliczność, iż wnioskodawczyni orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 03 września 2015 r. r. nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy, a więc brak podstaw do dalszej wypłaty renty socjalnej. (k. 6, tom IV akt rentowych)

Odwołanie ustne do protokołu z dnia 14 października 2015 r. od obydwu powyższych decyzji wniosła ubezpieczona M. M., wnosząc o rozpatrzenie sprawy przez Sąd. (k. 2 i 7a.s.).

W odpowiedziach na odwołania ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniach spornych decyzji. (k. 3 i 8 a.s.)

Zarządzeniem z dnia 20 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy na zasadzie art. 219 k.p.c. połączył do wspólnego rozpoznania i łącznego prowadzenia pod sygn. akt VII U 1890/15 sprawy z obydwu odwołań ubezpieczonej. (k. 10 akt sprawy)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona M. M., urodzona w dniu (...), w okresie od dnia 01 października 2003 r do 31 stycznia 2004 r. otrzymywała świadczenie w postaci renty socjalnej z uwagi na okresową całkowitą niezdolność do pracy.

okoliczność bezsporna, vide: decyzja z dnia 25 marca 1992 r. k. 12 akt rentowych

Wnioskami z dnia 15 maja 2015 r. ubezpieczona wniosła o przyznanie renty socjalnej oraz o przyznanie renty rodzinnej.

dowód: wniosek z dnia 15 maja 2015 r. k. 1 tom IV akt rentowych , wniosek z dnia 15 maja 2015 r. k. 1 tom V akt rentowych

W opinii lekarskiej z dnia 30 lipca 2015 r. lekarz orzecznik pozwanego rozpoznał u ubezpieczonej zaburzenia nerwicowe oraz ociężałość umysłową. Orzeczeniem z tej samej daty lekarz orzecznik pozwanego uznał, iż ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy oraz nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. W wyniku wniesienia przez ubezpieczonego sprzeciwu, Komisja Lekarska ZUS dnia 03 września 2015 r. stwierdziła u niej zaburzenia nerwicowe oraz ociężałość umysłową, orzeczeniem z tej samej daty stwierdzając, iż ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji.

dowód: opinia lekarska k. 10 dokumentacji lekarskiej, sprzeciw k. 11 dokumentacji lekarskiej, opinie Komisji Lekarskiej ZUS k. 21 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie lekarza orzecznika k. 12 akt ubezpieczeniowych, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 13 akt ubezpieczeniowych

Pierwszą sporną w sprawie decyzją z dnia 14 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej M. M. prawa do renty rodzinnej po zmarłej w dniu 09 grudnia 2005 r. G. M. z uwagi na fakt, iż wnioskodawczyni orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 03 września 2015 r. nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolna do pracy w okresie do ukończenia 16 lat lub w okresie do ukończenia nauki w szkole.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do renty rodzinnej k. 14 tom V akt rentowych

Drugą sporną w sprawie decyzją z dnia 14 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej M. M. prawa do renty socjalnej powołując się na okoliczność, iż wnioskodawczyni orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 03 września 2015 r. r. nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy, a więc brak podstaw do dalszej wypłaty renty socjalnej.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do renty socjalnej k. 6 tom IV akt rentowych

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub do momentu jej ukończenia, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25 roku życia przy czym przy ocenie stopnia trwałości i niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy należy ustalić stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, datę powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd na mocy art. 279, 284 i 292 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych psychiatry oraz psychologa.

dowód: postanowienie Sądu z dnia 15 stycznia 2016. – k. 18 akt sprawy

Powołani w sprawie biegli w opinii wspólnej dokonali u wnioskodawczyni rozpoznania następujących schorzeń:

1. Ociążałość umysłowa
2. Osobowość nieprawidłowa o cechach neurotycznych
3. Zaburzenia nerwicowe nie określone nieznaczeni upośledzające sprawność ustroju

Biegły sądowy psycholog i psychiatra w opinii wspólnej z dnia 21 marca 2016 r. na podstawie jednorazowego badania sądowo-psychiatrycznego i psychologicznego w warunkach ambulatoryjnych oraz po analizie akt sprawy wraz z dokumentacją medyczną zgodnie rozpoznali u ubezpieczonej ww. zaburzenia psychiczne. Nie stwierdzono jednakże choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego i innych zaburzeń uzasadniających orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy. Wskazano, iż niższy od przeciętnej poziom intelektu nie jest upośledzeniem umysłowym i nie ogranicza zdolności do pracy zawodowej. Zaburzenia osobowości utrudniają funkcjonowanie społeczne, kontakty z innymi ludźmi, zaburzają zdolności adaptacyjne, jednak nie są tożsame z chorobą psychiczną i nie mogą być podstawą orzekania całkowitej niezdolności do pracy, tym bardziej, że nie stwierdzono cech upośledzenia umysłowego. Nie rozpoznano również zaburzeń depresyjnych a objawy lękowe były nieznacznie nasilone. W ocenie biegłych nie doszło do istotnego pogorszenia stanu psychicznego ubezpieczonej w stosunku do stanu stwierdzonego podczas jej badania w 2004 r. Obecnie leczenie ubezpieczonej może być połączone z aktywnością zawodową.

dowód: opinia biegłych sądowych k. 30-31 akt sprawy

W piśmie procesowym z dnia 22 kwietnia 2016 r. ubezpieczona zakwestionowała ww. opinię. W ocenie skarżącej opinia nie zawiera opisu wszystkich schorzeń i nie uwzględnia jej aktualnego stanu zdrowia, biegli zaś wydając opinię nie dysponowali wszystkimi wynikami badań dotyczącymi jej stanu zdrowia. Ubezpieczona wniosła o przeprowadzenie dowodu z nowej opinii dwóch biegłych psychiatrów oraz innych biegłych o jak najszerszym zakresie specjalizacji medycznych. Ubezpieczona podniosła, iż Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności orzeczeniem z dnia 30 października 2014 r. zaliczył ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

dowód: pismo procesowe z dnia 22 kwietnia 2016 r. k. 45 akt sprawy

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Opinia wydana w sprawie przez biegłych sądowych została sporządzona w sposób rzeczowy i konkretny, zawiera jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Została ona uzasadniona w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych, dlatego też Sąd w pełni ją podzielił. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią ona wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonej M. M. , stanowiące przedmiot niniejszego postępowania, nie zasługują na uwzględnienie jako niezasadne.

Sąd zważył, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w pełni zasługuje na wiarę, dokumenty zawarte w aktach rentowych oraz dokumentacji lekarskiej nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości, rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by nie dać im wiary.

Zważyć należy, iż w toku przedmiotowego postępowania Sąd Okręgowy, celem dokładnego zbadania stanu zdrowia ubezpieczonej, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych psychiatry i psychologa. Zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy stanowi rzetelną podstawę do wydania przez Sąd orzeczenia w sprawie.

Nie budziło wątpliwości Sądu, że ubezpieczona M. M. cierpi na określone schorzenia, jednakże to nie fakt występowania schorzeń, a jedynie stopień ich zaawansowania, może decydować o przyznaniu mu wnioskowanych świadczeń. Należy wskazać przy tym, iż subiektywna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego i jego przekonanie, że jest całkowicie niezdolny do pracy, nie może zastąpić oceny dokonanej przez biegłych sądowych – wysokiej klasy specjalistów, którzy w przekonujący sposób uzasadnili swoje stanowisko (wyrok SN z dnia 22.01.1998r., II UKN 466/97, OSNAP 1999/1/25).

Zgodnie z art. 65 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. W myśl ustęp 2 tego przepisu, przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

W myśl art. 67 ustęp 1 punkt 1 ustawy, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione są członkami rodziny uprawnionymi do renty rodzinnej.

Zgodnie z art. 68 ustęp 1 dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w punkt 1 lub 2.

Jeżeli dziecko osiągnęło 25 lat życia, będąc na ostatnim roku studiów w szkole wyższej, prawo do renty rodzinnej przedłuża się do zakończenia tego roku studiów (ustęp 2).

W niniejszej sprawie niespornym było, że ubezpieczona jest osobą uprawnioną do ubiegania się o prawo do renty rodzinnej po zmarłej matce.

Z uwagi na okoliczność, że ubezpieczona ukończyła wiek 25 lat, koniecznym w sprawie było zbadanie, czy spełnia ona przesłankę nabycia prawa do renty rodzinnej przewidzianą w art. 68 ustęp 1 punkt 3 ustawy – mianowicie, czy przed ukończeniem 16 roku życia lub do ukończenia nauki w szkole, nie dłużej jednak niż do 25 roku życia, była ona osobą całkowicie niezdolną do pracy.

W związku z powyższym Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych psychiatry i psychologa, a więc osób posiadających odpowiednie kwalifikacje w stosunku do stwierdzonych schorzeń ubezpieczonej.

Zgodnie zaś z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), dalej: ustawa rentowa, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;

2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Podkreślić należy, że aby w analizowanym przypadku spełnić przesłanki do nabycia prawa do renty socjalnej lub renty rodzinnej koniecznym jest aby występująca u osoby ubiegającej się o świadczenie niezdolność występowała w stopniu całkowitym.

Stosownie do treści art. 5 powołanej ustawy rentowej, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje obecnie lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem", na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Przepis art. 12 ust. 1 ustawy, definiując niezdolność do pracy, stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z brzmienia art. 12 powyższej ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokujące odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Natomiast zgodnie z jej art. 13 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia.

Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000

nr 16, poz. 624). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Zważyć w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych sądowych wyraża się tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Opinia sporządzona przez biegłych sądowych psychiatrę i psychologa w niniejszej sprawie jest – w ocenie Sądu – wyczerpująca, logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte prawidłowo uzasadnione. Została ona wydana przez specjalistów o specjalnościach adekwatnych do rodzaju schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonej, o uznanym autorytecie i praktyce w charakterze biegłych sądowych. Opinia biegłych sądowych została wydana po uprzednio przeprowadzonym badaniu ubezpieczonej oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną.

Sąd Okręgowy nie widzi przy tym podstaw, by kwestionować rzetelność i prawidłowość opinii wyżej wymienionych biegłych, gdyż dobrał on lekarzy o specjalnościach adekwatnych do zgłaszanych przez ubezpieczonego dolegliwości, którzy wydali opinie zarówno w oparciu o badanie przedmiotowe, jak i na podstawie znajdującej się w aktach dokumentacji medycznej.

Sąd przyjął przedstawioną opinię biegłych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie jest ona miarodajna, wnioski w niej wysnute logiczne i właściwe, a jej uzasadnienie jest wyczerpujące i przekonujące. Nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona cierpi na określone schorzenia nie stwierdzono jednakże choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego i innych zaburzeń uzasadniających całkowitą niezdolność do pracy. Wskazano, iż niższy od przeciętnej poziom intelektu nie jest upośledzeniem umysłowym i nie ogranicza zdolności do pracy zawodowej. Zaburzenia osobowości co prawda utrudniają funkcjonowanie społeczne, kontakty z innymi ludźmi, zaburzają zdolności adaptacyjne, jednak nie są tożsame z chorobą psychiczną i nie mogą być podstawą orzekania całkowitej niezdolności do pracy, tym bardziej, że nie stwierdzono cech upośledzenia umysłowego. Obecnie leczenie ubezpieczonej może być połączone z aktywnością zawodową.

Ubezpieczona i jej pełnomocnik wnieśli co prawda w piśmie procesowym z dnia 22 kwietnia 2016 r. i 25 maja 2016 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu psychologii i psychiatrii twierdząc, iż opinia z dnia 21 marca 2016r. biegłego psychologa i psychiatry jest niepełna, Sąd jednakże stosownie do treści art.217§3 kpc oddalił ww. wnioski dowodowe. Sąd uznał bowiem, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione. Zdaniem Sądu sporządzona opinia, w sposób wyczerpujący opisuje stan zdrowia odwołującej w kontekście jej zdolności do pracy zarobkowej. W ocenie Sądu w sporządzonej przez biegłego psychiatrę i psychologa opinii nie ma wewnętrznych sprzeczności jest ona pełna i wystarczająca do dokonania w sprawie rozstrzygnięć. Podkreślić należy, że Sąd analizował jedynie w przedmiotowej sprawie, czy odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy - bowiem, aby uzyskać rentę socjalną lub rodzinną, konieczna jest utrata zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Biegli przyjęli, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy, W ocenie Sądu Okręgowego rzeczona opinia odpowiada na wszelkie postawione przez Sąd pytania, a jej interpretacja przedstawiona przez skarżącą stanowi tylko niezasadną polemikę z wnioskami z niej płynącymi.

Nadto jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2003 r. (V CKN 1622/00) Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z dnia 16 września 2009r. (I UK 102/09) i z dnia 15 lutego 1974 r.(II CR 817/73), w których wskazał, iż Sąd rozpatrujący sprawę ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu tylko wtedy,

gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności. W rozpatrywanej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca, co zostało wykazane wyżej.

Mając na względzie powyższe, uznając, że odwołania ubezpieczonego od obydwu spornych decyzji pozwanego organu rentowego nie zasługują na uwzględnienie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak sentencji wyroku, oddalając odwołania wnioskodawczyni.

SSO Bożenna Zalewska